

[Axel Kristensen.]

4 kr. Det vil sige, at skatten på 1 ha her bliver 30.000 kr. om året for et areal, der er købt for at ligge hen en 20-30 år. Når man samler sine virksomheder, river man dem ikke ned på én gang, når det er millionbeløb, der står i dem. Det tager tid at samle en sådan virksomhed.

Det er altså ikke grundspekulanterne, det er ganske simpelt staten, der får det helt afgørende udbytte af grundværdistigningen, og det fordyrer produktionen og hindrer mulighederne for rationalisering og hindrer også mulighederne for en samling og en rimelig form for udvikling af vort erhvervsliv. Her drejer det sig om et stort areal, og det vil være helt umuligt for virksomheden at have dette liggende i den årrække, det drejer sig om. Med denne beskatningsform forringer man altså dansk erhvervslivs konkurrenceevne. Det må være helt forkert. Det må være helt forkert, at man gennem en sådan beskatningsform beskatter produktionen og bringer produktionsomkostningerne op. Der ved gør man det vanskeligt at konkurrere med importerede varer. Når man derimod lægger beskatningen på forbruget i stedet for på produktionsfaktorerne, da ligestiller man dansk erhvervslivs varer — mindst ligestiller man dem — med de varer, man importerer. Mig bekendt har man ikke i noget land i verden en beskatning, der svarer til den, vi har her.

Jeg kender et tilfælde, hvor en virksomhed for få år siden købte for 16 kr. pr. m². Manden bygger, er meget dygtig; 80 til 90 pct. af hans virksomhed går til eksport. Få år efter må han hos kommunen købe nabogrunde til 75 kr. pr. m², og derefter må han betale de tilsvarende skatter også af de gamle grunde, han havde før, og virksomheden får en væsentlig skattemæssig fordyrelse af de allerede eksisterende produktionsmidler og grunden. Selv om denne virksomhed, jeg nævnte før som hovedeksempel, ikke havde solgt én m², så havde den fået denne situation og denne fordyrelse, når blot naboerne havde solgt.

Den samme fordyrelse, som således rammer erhvervsvirksomheder, rammer også beboelseshuse og særlig udlejningshusene og her atter mest de nye, idet udlejningsejendomme ikke har de lempelser, som en- og tofamiliehuse har. De får jo dispensation,

så grundstigningsafgiften bliver hvilende på den højde, den har ved første vurdering, efter at den er købt. Denne dispensationsform gør, at den, der i øjeblikket køber et hus til sig og sin familie, antagelig får dobbelt så høj en skat som den, der købte det samme hus for blot 3 år siden.

Jeg skulle forleden dag hjælpe en af mine ingeniører med at købe en bolig, fordi han flyttede til København, og ved den handel vil det utvivlsomt gå således, at huslejen bliver 1.500 kr. højere for ham end for ham, der solgte det; og han, der solgte huset, skulle flytte til Århus. Det var en anden ingeniør, og han fik også en højere husleje derovre, fordi han skulle købe under disse tåbelige beskatningsforhold.

Det vil altså sige, at man med denne urimelige beskatningsform — hvis man har brug for mindre plads, hvis børnene rejser hjemmefra, eller mere plads, fordi børnene bliver større — altså skal betale mere i skat til det offentlige.

Jeg har nævnt en række tal for virksomhedernes vedkommende, fordi det jo i sidste ende er omkostningerne, vi som forbrugere alle sammen skal være med til at betale. Det er klart, at tallene for en virksomhed kan blive større end for det enkelte parcelhus, fordi det er en større enhed, men derfor kan udgiften for den enkelte parcelhusejer eller for den enkelte lejer i en etageejendom jo meget nemt blive langt alvorligere end for virksomheden og i virkeligheden ramme ham langt hårdere.

De eksempler, vi allerede har set på de helt urimelige og tilfældige virkninger af grundstigningsskylden ved omvurderinger, fordi man laver en lille ombygning, hvor man kan få en voldsom forøgelse skattemæssigt med faktisk nedsættelse af bygningens vurdering, fordi man har forbedret den med et beløb og forhøjet grundens vurdering, og så får pålagt højere grundværdistigningsafgift, fordi man har ofret nogle få tusinde kroner på at forbedre sit hus — alle disse urimelige forhold må fremkalde alvorlige bekymringer, når man ser på virkningerne af de forestående almindelige vurderinger.

Måske siger de mange tal ikke så meget, men lad mig nu alligevel for at få det helt klart, hvad vi taler om, nævne et eksempel, der ganske godt illustrerer forholdene i en udstykningskommune som Greve-Kilde-